

“Soms voel ik nog zijn arm om mijn schouder”

Mercedes Marroquín vertelt het verhaal van haar man Jesús Curcuj de León die in juni 1988 in Santa Lucía Cotzumalguapa werd ontvoerd.

‘Sinds het moment dat mijn man werd opgepakt hebben we niets meer van hem vernomen. Soms voel ik nog zijn arm om mijn schouder, zoals hij dat altijd deed als hij thuiskwam van zijn werk. Soms is het alsof ik zijn stem weer hoor, maar dat kan natuurlijk niet, want hij is er niet meer.

Mijn kinderen hebben nog lang elke avond op hun vader zitten wachten,
totdat ze ervan overtuigd raakten dat hij echt nooit meer zou terugkeren.
Het is met geen pen te beschrijven wat we allemaal hebben moeten doorstaan.

Soms zit ik hier buiten op mijn binnenplaatsje
en laat ik mijn gedachten de vrije loop.
Dan komen de herinneringen weer boven
aan de verschrikkingen die we hebben doorgemaakt.
En ook al weet ik hoe het allemaal is gebeurd,
toch denk ik soms dat mijn man nog leeft,
dat hij ergens ver weg nog rondloopt
en op een dag zo maar zou kunnen verschijnen.

Ik weet dat het niet waar kan zijn,
want het is allemaal al zoveel jaren geleden
en als hij nog leefde zou hij natuurlijk al lang zijn teruggekeerd.
Maar je haalt je van alles in het hoofd,
misschien om te ontsnappen aan de realiteit,
vooral op moeilijke momenten.

Het is zoals de psychologen zeggen:
“Het rouwproces is nog niet afgesloten”.
En dat is ook zo want we hebben niet gezien
waar ze het lichaam mee naar toe hebben genomen
en waar ze het hebben achtergelaten.
Als mijn man dood was dan hadden we hem tenminste kunnen begraven
en zouden we weten waar zijn laatste rustplaats is.
Maar dat is nu niet het geval.

Ik geloof dat ik me daarom blijf verzetten tegen de gedachte dat mijn man dood is.
Want zo werkt onze geest.’